

АНДРІЙ ЄВДОКИМЕНКО

**ПОМСТА УКРАЇНИ
2024**

UR

ЗМІСТ

Книга перша. Андрій Євдокименко.

Частина перша. Агенція регіональних маркетингових досліджень

Частина друга. Три зелені каністри

Частина третя. Проєкт «Помста України»

Частина четверта. Бурят Зоригто Жигжитов (Зорг)

Книга друга. Микола Мельник

Частина перша. Зникла група.

Частина друга. Веніамін Костянтинович Загорський

Частина третя. Мельник.

Частина четверта. Генерал Троєкуров (центр)

Частина п'ята. Совок і Венік

Частина шоста. Генерал Троєкуров (дальній восток)

Частина сьома. Венік і Совок

Книга перша. Андрій Євдокименко.

Частина перша. Агенція регіональних маркетингових досліджень

2024-04-17, 07:00. Місто Київ, Україна.

Зараз, мабуть, має задзвонити будильник. Не відкриваючи очей, відчуваю, що на дворі вже світає. Сьогодні наче середа, попереду робочий день і дай бог, він пройде не гіршим, ніж учорашній. Попри те, що я чоловік з деякими ознаками брутальності, особливого бажання вилазити з під теплої ковдри не маю. Хай вже це зробить зі мною будильник, а не я сам. Довго чекати не довелося. Розумний будильник заспівав щось приємне, і довелося встати. Підійшов до радіостанції, яка стояла на зарядці, увімкнув перший канал, сказав: «Сьомий – нуль першому, прийом». Почув: «Нуль перший на зв'язку», сказав чергове: «Сьомий плюс», почув: «Нуль перший сьомий плюс прийняв». Поплентався на кухню, поставив чайник, подивився у вікно. За вікном були дерева, ще голі, не зважаючи на квітень. Вулиця була пустою. Ось неспішно пройшла дівчина з собачкою. Собачка так собі, невеличка і дуже ділова. На мить зупинилася і подивилися на дівчину, дівчина посміхнулася своєму песику, а той махнув своїм хвостиком і мабуть відправив дівчині промінь собачої любові. Ну хоч тут усе норм, подумав я і почав робити щоденну невелику зарядку, щоб остаточно позбутися сну. Чайник закипів, два смажених яйця з грінками, кава. Ну що, поки все норм. Зайшов до ванної кімнати почистити зуби та умитися. Із дзеркала на мене дивився чолов'яга з автопортрету Ван Гога, тільки з цілим вухом. Я йому посміхнувся і він посміхнувся мені у відповідь. Подумки я сказав йому, що він свої 60 років нікуди не сховає, він мовчки погодився. Зробив, що треба і пішов вдягатися, вирішуючи питання – їхати на роботу на машині чи йти пішки? Робота була недалеко і, враховуючи дорогу до гаражу, його відкриття-закриття, пошук парковки біля роботи, – різниця у часі, щоб добратися на роботу так або так, була хвилин десять-п'ятнадцять. Подивився у вікно, побачив легенький дощик і вирішив поїхати. Так тому і бути. Машина помокне. Останніми роками привчився дослухатися до своєї інтуїції і не завжди вдавався до

логіки і вираховування найоптимальніших варіантів. Вийшов з квартири, поставив двері під охорону. У коридорі на сходинках, як завжди, нікого не було, поклав підпаленого сірника зверху зачиненої двері у маленьку шпаринку десь за 5 сантиметрів від правого краю обгорілим краєм справа. Якщо двері хтось відкриє, сірник впаде і я це побачу. Профдеформація. Пішов до гаражу і поїхав на роботу. На вулиці ще було малоллюдно, машин теж майже не було. Припаркуватися вдалося швидко. Перед тим, як вийти з машини, включив мобільний. Нових повідомлень нема, – от і добре. Спокійно дійшов до нашого офісу, який займав весь останній поверх великого дев'ятиповерхового офісного центру, відразу за межею старого Києва. Мій офіс мав звичайну назву щось типу «Агенція регіональних маркетингових досліджень». Проїшов охорону за темним вікном, приклав магнітну перепустку і от я на роботі. Наш офіс побудований за зразком подібних офісів на Заході, – квадрати робочих місць, закритих від інших на пів зросту, робочий стіл, комп'ютер стандартного вигляду, лампа, теки з папками і паперами. Я ходжу сюди вже майже два роки, кожний робочий день, коли я не у від'їзді. Наш офіс у просторі поділений на три різні частини. Людина, що потрапляє на поверх через вхідні двері від ліфта, бачить справа стійку офіс-менеджера і десь до двадцяти «квадратиків» робочих місць, – типу бізнес-простір. За бізнес-простором знаходиться суцільна, на всю стіну, але з двома дверима, скляна металопластикова конструкція зі звичайними жалюзями, які завжди закриті. Двері справа ведуть до побутових приміщень, – невелика кухня, туалетні кімнати, душ, тамбур зі ще одним охоронцем, повз якого можна вийти на протилежну сторону поверху і з цієї протилежної сторони є можливість зайти прибиральникам, доступ у яких є тільки до побутових приміщень. Двері зліва зовсім інші. Вони через спеціальні шлюзи ведуть до справжнього бункера. Ми його називаємо «козак-рум», щоб не лякати сторонніх або випадкових людей іншими назвами, які більше підходять для цього «витвору мистецтва». Я багато чого бачив за своє життя і можу сказати лише одне, – в козак-румі можна без остраху розмовляти і користуватися всім тим, що в бункері є. У нас там проходять наші робочі наради. І ще одне, важливе, – в козак-румі можна говорити лише російською мовою.

Сьогодні за офіс-менеджера молодий привітний худорлявий хлопець Микола, який з'явився у нас десь півроку тому. Наша поведінка у бізнес-просторі не мала відрізнятися від атмосфери подібних закладів, тому я посміхаюсь йому і кажу: «Доброго ранку! Як тут у нас?» у відповідь